

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4141/2023
26.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Иване Рађеновић, председника већа, Владиславе Милићевић, Татјане Матковић Стефановић, Весне Мاستиловић и Татјане Ђурице, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Драган Кравица, адвокат из ..., против тужене Компаније „Дунав осигурање“ А.Д.О. Београд, чији је пуномоћник др Немања Алексић, адвокат из ..., ради заштите од злостављања на раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2032/23 од 02.08.2023. године, у седници одржаној 26.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2032/23 од 02.08.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2032/23 од 02.08.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П1 1/19 од 29.03.2023. године, ставовима првим, другим, трећим и четвртим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев, утврђено је да је тужила претрпела злостављање на раду код туженог почев од краја 2017. године до подношења тужбе, забрањено је свако даље понашање према тужили које представља злостављање на раду, уз забрану даљег вршења злостављања, односно понављања радњи злостављања, што је тужени дужан да призна и обезбеди извршење ове забране за убудуће и обавезан тужени да тужили због злостављања на раду на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде угледа, части, слободе и права личности исплати износ од 200.000,00 динара, са законском затезном каматом од 29.03.2023. године, као дана пресуђења до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је већи део тужбеног захтева од досуђеног ставом четвртим изреке (износ од 200.000,00 динара) до траженог износа од 1.000.000,00 динара, са законском затезном каматом на ту разлику. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени на објављивање ове пресуде на својој огласној табли и у дневном листу „Данас“, о свом трошку. Ставом седмим изреке, обавезан је тужени да тужили накнади трошкове поступка у износу од 230.850,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности до исплате, док је захтев тужиле за исплату законске затезне камате на

досуђени износ трошкова поступка за период од 29.03.2023. године, као дана пресуђења до дана извршности пресуде одбијен.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2032/23 од 02.08.2023. године, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погршене примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

По оцени Врховног суда, услови за примену института посебне ревизије из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11...10/23) у конкретном случају нису испуњени. Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиле у спору за остваривање судске заштите ради злостављања на раду утрђењем да је претрпела злостављање, забрану туженом сваког даљег понашања према тужилу које представља злостављање на раду и обавезивањем на накнаду нематеријалне штете тужилу. Узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке, Врховни суд је оценио да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити потреба за уједначавањем судске праксе и новим тумачењем права у погледу примене одредбе члана 6. Закона о спречавању злостављања на раду („Службени гласник РС“, бр. 36/10), којим је дефинисан појам злостављања и извршиоца злостављања. Разлози ревизије се делом односе на битне повреде одредаба парничног поступка и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, због чега се посебна ревизија не може изјавити. Имајући у виду наведено, као и да се у конкретном случају ради о парници ради утврђења злостављања на раду и накнаде штете, у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права зависе од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, то одлуке нижестепених судова којима је евентуално другачије одлучено о истом правном питању, не представљају нужно и различито поступање суда у истој правној ствари. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Спор због злостављања на раду или у вези са радом јесте радни спор (члан 29. став 4. Закона о спречавању злостављања на раду). Законом о спречавању злостављања на раду нису предвиђена посебна правила о дозвољености ревизије. Одредбом члана 441. ЗПП, прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради заштите од злостављања на раду и накнаде штете тужила је поднела 15.01.2019. године. Вредност предмета спора је 200.000,00 динара.

Имајући у виду да се тражена правна заштита не односи на заснивање, постојање или престанак радног односа, а да вредност предмета спора побијаног дела новчаног потраживања не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Ивана Рађеновић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић